Hotărârea Curții (Camera întâi) din 25 octombrie 2017 – Polyelectrolyte Producers Group GEIE (PPG), SNF SAS/Agenția Europeană pentru Produse Chimice, Regatul Țărilor de Jos, Comisia Europeană

(Cauza C-650/15 P) ([1])

[Recurs — Regulamentul (CE) nr. 1907/2006 (REACH) — Articolul 57 — Substanțe care prezintă motive de îngrijorare deosebită — Identificare — Articolul 2 alineatul (8) litera (b) — Exceptare — Articolul 3 punctul 15 — Noțiunea „intermediar" — Acrilamidă]

(2017/C 437/06)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Recurente: Polyelectrolyte Producers Group GEIE (PPG), SNF SAS (reprezentanți: E. Mullier și R. Cana, avocați, D. Abrahams, barrister)

Celelalte părți din procedură: Agenția Europeană pentru Produse Chimice (reprezentanți: M. Heikkilä și M. W. Broere, agenți, asistați de J. Stuyck și S. Raes, advocaten), Regatul Țărilor de Jos (reprezentanți: M. Bulterman și B. Koopman, agenți), Comisia Europeană (reprezentanți: K. Talabér-Ritz, E. Manhaeve, K. Mifsud-Bonnici și D. Kukovec, agenți)

Dispozitivul

1) *Respinge recursul.*

2) *Obligă Polyelectrolyte Producers Group GEIE (PPG) și SNF SAS să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, pe cele efectuate de Agenția Europeană pentru Produse Chimice (ECHA).*

3) *Regatul Țărilor de Jos și Comisia Europeană suportă propriile cheltuieli de judecată.*

([1]) JO C 48, 8.2.2016.

Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 25 octombrie 2017 – Comisia Europeană/Consiliul Uniunii Europene

(Cauza C-687/15) ([1])

[Acțiune în anulare — Concluziile Consiliului Uniunii Europene privind Conferința mondială pentru radiocomunicații din 2015 a Uniunii Internaționale a Telecomunicațiilor — Articolul 218 alineatul (9) TFUE — Derogare de la forma juridică prevăzută — Lipsa indicării temeiului juridic]

(2017/C 437/07)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: L. Nicolae și F. Erlbacher, agenți)

Pârât: Consiliul Uniunii Europene (reprezentanți:I. Šulce, J.-P. Hix și O. Segnana, agenți)

Intervenienteîn susținerea pârâtului: Republica Cehă (reprezentanți: M. Smolek, J. Vláčil și M. Hedvábná, agenți), Republica Federală Germania (reprezentanți: T. Henze și K. Stranz, agenți), Republica Franceză (reprezentanți: F. Fize, G. de Bergues, B. Fodda și D. Colas, agenți), Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord (reprezentanți: C. Brodie, M. Holt și D. Robertson, agenți, asistați de J. Holmes, barrister)

Dispozitivul

1) *Anulează Concluziile Consiliului Uniunii Europene, adoptate la 26 octombrie 2015 cu ocazia celei de a 3419-a sesiuni a acestuia de la Luxemburg, privind Conferința mondială pentru radiocomunicații din 2015 (WRC 15) a Uniunii Internaționale a Telecomunicațiilor (UIT).*

2) *Obligă Consiliul Uniunii Europene la plata cheltuielilor de judecată.*

3) *Republica Cehă, Republica Federală Germania, Republica Franceză și Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord suportă propriile cheltuieli de judecată.*

([1]) JO C 68, 22.2.2016.

Hotărârea Curții (Camera a cincea) din 26 octombrie 2017 (cerere de decizie preliminară formulată de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen – Belgia) – Argenta Spaarbank NV/Belgische Staat

(Cauza C-39/16) ([1])

[Trimitere preliminară — Impozite pe profit — Directiva 90/435/CEE — Articolul 1 alineatul (2) și articolul 4 alineatul (2) — Societăți-mamă și filialele acestora din diferite state membre — Regim fiscal comun — Deductibilitate din profitul impozabil al societății-mamă — Dispoziții naționale menite să elimine dubla impozitare a profiturilor distribuite de filiale — Neluarea în considerare a existenței unei legături între dobânzile împrumuturilor și finanțarea participației care a generat plata unor dividende]

(2017/C 437/08)

Limba de procedură: neerlandeza

Instanța de trimitere

Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Argenta Spaarbank NV

Pârât: Belgische Staat

Dispozitivul

1) *Articolul 4 alineatul (2) din Directiva 90/435/CEE a Consiliului din 23 iulie 1990 privind regimul fiscal comun care se aplică societăților-mamă și filialelor acestora din diferite state membre trebuie interpretat în sensul că se opune unei dispoziții naționale cum este articolul 198 punctul 10º din Codul din 1992 al impozitelor pe venit, coordonat prin Decretul regal din 10 aprilie 1992 și confirmat prin Legea din 12 iunie 1992, potrivit căreia dobânzile plătite de o societate-mamă pentru un împrumut nu sunt deductibile din profitul impozabil al acestei societăți-mamă, până la concurența unui cuantum egal cu cel al dividendelor, care beneficiază deja de deductibilitate fiscală, care provin din participațiile deținute de respectiva societate-mamă la capitalul unor filiale, pentru o perioadă de cel puțin un an, chiar și în cazul în care aceste dobânzi nu sunt legate de finanțarea acestor participații.*